

úřadu zpět s poznámkou, že percipientka odcestovala do Maďarska, zastavil žal. úřad poukazem z 28. září 1923 výplatu pense.

Podáním z 10. listopadu 1923 žádala st-lka, aby jí pense od července 1923 znovu byla poukázána a odůvodňovala svoji prosbu tím, že koncem června 1923 byla nucena odcestovati ke své nemocné dceři a že tak učinila v domnění, že se v brzkou vrátí a že jí pense v Lučenci bude rezervována. V Maďarsku musila však st-lka vytrvati po 4 měsíce.

Nař. výnosem bylo st-lce sděleno, že pensijní požitky jí byly koncem června 1923 zastaveny, poněvadž bez povolení odcestovala do Maďarska.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss následovně:

Jak z odvodního spisu žal. úřadu plyne, jednal žal. úřad, vydávaje nař. rozhodnutí, ve smyslu odst. 2 § 18 nař. z 8. srpna 1922 č. 247 Sb. Dle § 18 odst. 1 cit. nař., jež vydáno bylo na základě čl. I. zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. a § 1 odst. 2 nař. z 15. července 1921 č. 234 Sb., rozšířena byla platnost ustanovení, která platí v Čechách, na Moravě a ve Slezsku o povoleních udělovaných osobám, jimž se vyplácejí odpočivné požitky, k cestám do ciziny aneb k pobytu tamže, i na Slovensko. Předpisy tohoto nařízení však vztahují se, jak plyne již z jeho nadpisu a z té okolnosti, že jest vydáno u provedení zák. č. 99/21 a vlád. nař. č. 234/21, na odpočivné a zaopatřovací požitky státních zaměstnanců systému uherského a osob po nich pozůstalých. I hlava II. nař. č. 247/22 jedná o odpočivných požitcích státních úředníků, soudců, státních učitelů, státních zaměstnanců z kategorie zřízenců (§ 2) a o požitcích bývalých státních dělníků.

Zemřelý manžel st-lčiny však státním zaměstnancem nebyl. Z odvodního spisu žal. úřadu samého plyne, že st-lka jest vdova po okresním notáři. Odpočivné požitky župních zaměstnanců, obecních a obvodních notářů na Slovensku upraveny byly teprve zákonem z 19. prosince 1924 č. 319 Sb., který nabyl účinnosti 1. ledna 1925, tedy po vydání nař. rozhodnutí. Teprve tímto zákonem (§ 4) rozříženy byly na tyto osoby předpisy vydané pro státní zaměstnance ohledně ztráty nároku na odpočivné a zaopatřovací požitky a ohledně povolování, užívání a výplaty těchto požitků do ciziny.

Posoudil-li tedy žal. úřad otázku ztráty pense st-lčiny jako vdovy po notáři podle předpisů vl. nař. č. 247/22, porušil zákon a muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 4861.

Státní zaměstnanci: Je úředník povinen stvrditi, že nahlédl do pořadníku ve smyslu § 39 služ. prag.?

(Nález ze dne 2. září 1925 č. 16.127).

Prejudikatura: Boh. 2071 adm.

Věc: Ladislav L. v Praze proti ministerstvu vnitra o stvrzení nahlednutí do pořadníku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvod y: St-l vrátil poradníky za leta 1918—22 počátkem října 1923 mu doručené s prohlášením, že je nepodepíše vzhledem ku stížnosti u nss-u pojednáváné.

Presidium zsp-é v Praze poukázalo výnosem z 25. listopadu 1923 přednostu oddělení, jemuž byl st-l přidělen, aby poradníky st-li znovu doručil k nahlédnutí na datované potvrzení s upozorněním, že vyčkávání rozhodnutí nss-u o stížnosti jeho není překážkou nahlédnutí do poradních listin a případnému podání stížnosti proti nim, aby však, odepře-li st-l písemně potvrditi, že mu byly poradníky odevzdány k nahlédnutí, byl den, kterého se tak stane, protokolárně zjištěn za podpisu dvou svědků.

Odvolání, které st-l z tohoto výnosu podal, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z důvodu, že postup předepsaný nař. výměrem zsp-é jest odůvodněn prováděcím předpisem vydaným výnosem býv. rak. min. vnitra z 3. února 1914 č. 904 M I k ustanovení § 37 a násl. služ. pragmatiky.

Stížnost k nss-u podaná, shledávajíc nezákonnost tohoto rozhodnutí v tom, že st-li bylo uloženo, aby seznamy potvrdil, domáhá se výroku, že st-l k tomu povinen nebyl, poněvadž poradníky nebyly mu dány k nahlédnutí každoročně, nýbrž za pět let najednou.

Nss shledal stížnost bezdůvodnou.

Podle § 37 služ. pragmatiky má státní úředník nárok na služební pořadí určené podle zásad v tomto § stanovených; § 39 pak stanoví, že sluší o úřednících, náležejících k těmž osobnímu stavu, vésti seznamy o zákonném pořadí, je každoročně podle stavu k 31. prosinci uzavřítí a sdělití úředníkům do nich pojatým k nahlédnutí, jakož i že úředník má právo proti určení svého pořadí si do 14 dnů po nahlédnutí stěžovati.

Ustanovením tím má býti tedy úředníku poskytnuta možnost pořadí mu určené kontrolovati a proti nezákonnému zařazení se brániti. Z toho plyne, že úředník může námitkami uplatňovati jen, že pořadí seznamem mu určené není správné, nikoli též, že poradníky nebyly uzavřeny právě k 31. prosinci toho kterého roku a že mu nebyly každoročně dány k nahlédnutí, poněvadž se mu pozdějším uzavřením — stalo-li se jen každoročně k 31. prosinci — a sdělením k nahlédnutí ono právo kontroly, jež § 39 sleduje, neodnímá (viz násl. Boh. 2071 adm.). Je tedy okolnost, že st-li byly poradníky za pět let najednou dány k nahlédnutí, bez významu.

Dále však podává se z uvedeného ustanovení, že stačí, byla-li úředníku poskytnuta možnost, aby do seznamu nahlédl, že však okolnost, zda do něho nahlédl nebo nenahlédl, nemá na početí lhůty k námitkám účinku.

Nař. rozhodnutím byl potvrzen výnos presidia zsp-é, nařizující, aby byly poradníky za uvedená leta st-li znovu předloženy k nahlédnutí a aby, jestliže do nich nenahlédne, byl zjištěn den, kdy mu byla možnost toho poskytnuta. Nebylo tedy nař. rozhodnutím st-li uloženo, aby seznamy stvrdil.

Jest tedy stížnost, brojící jen proti povinnosti poradníky stvrditi, bezdůvodná a slušelo ji proto zamítnouti.